

Arrest

nr. 73 031 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2011 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 24 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 60 405 op 28 april 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigert.

Op 27 september 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 23 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten M. K.

geboren te Hovtashat , op (in) 23.10.1977

en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster en de vier kinderen:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten K.S.

geboren te Hovtashat , op (in) 20.03.1979

en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang aangezien de bevelen zijn betekend met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Bij een eventuele vernietiging van het bestreden

bevel vermag verweerder niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, nu zij niet zijn erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid.

2.2 In het verzoekschrift geven verzoekers geen afzonderlijke uiteenzetting wat hun belang betreft.

2.3. Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (cf. de arresten 66 328, 66 329, 66 330, 66 331 en 66 332 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken op 8 september 2011 in algemene vergadering).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het “*principe van een goede rechtsbedeling*”, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van “*het principe van evenredigheid van de maatregel*”.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen

2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringsbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd : (...)

Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens dat het beroep ingeleid voor de RVV tegen de beslissing 9 TER dd 15.07.2011 behandeld werd, artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVV niet meer effectief kan zijn;

Dat dit in casu bijzonder dramatisch is, vermits de drie leden van het gezin effectief als zwaar ziek bevonden werden en dat bovendien één van de zieke leden van het gezin een minderjarig kind is;

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de REPUBLIEK ARMENIE , waar haar leven in gevaar is omwille van de omstandigheid dat het niet met zekerheid vaststaat dat het gezin verder zal worden behandeld, daar waar de zorgen noodzakelijk zijn

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.L/ Royaume uni) ; »

Dat er een mogelijke schending van artikel 3 niet kan worden uitgesloten vloeit in casu uit het feit dat verzoekende partij vaststelt dat er binnen de dienst IBZ Humanitaire regularisaties 9 ter reeds een grondige, fundamentele tegenstrijdigheid bestaat nopens het al dan niet BESTAAN, - niet eens de toepassing ervan-, van een systeem van sociale zekerheid;

De beslissing inzake verzoekende partij die in bijlage gevoegd wordt, stelt dat er geen bestaat;

De beslissing inzake een landgenoot woonachtig in hetzelfde asielcentrum beweert integendeel dat er een dergelijk systeem zou bestaan.

Dat de vaststelling van deze fundamentele tegenstrijdigheid, - wat er ook uiteindelijk waar of niet waar is is van weinig belang, - volstaat reeds op zich om te mogen stellen dat in casu van verzoekende partij die de Armeense nationaliteit bezit er niet kan worden geconcludeerd dat de beslissing die het bevel geeft aan verzoekende partij om het land te verlaten, geen schending zou kunnen inhouden van artikel 3 EVRM;

Deze fundamentele tegenstrijdigheid ondermijnt inderdaad volledig de geloofwaardigheid van de informatie van de verwerende partij;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat derhalve thans niet vaststaat dat verzoekende partij geen aandoening heeft die in België dient te worden verzorgd en dat thans niet met zekerheid kan worden aangehaald dat verzoekende partij niet aan een ziekte lijdt die in geval van uitvoering van het gegeven bevel, een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Dat derhalve niet vaststaat dat de getroffen beslissing art 3 EVRM niet schendt, ”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en bijgevolg aan de vereiste van de formele motiveringsplicht voldaan is. Voor het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 *quinquies*, volstaat de verwijzing naar de juridische grondslag, *in casu* artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de motivering in feite. Aangezien zowel ten aanzien van eerste verzoeker als ten aanzien van tweede verzoekster en de kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, zij allen op precaire wijze in het land verblijven en verzoekers niet aantonen dat er op het ogenblik van het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten bij de verwerende partij een verblijfsprocedure hangende was op grond van het geschonden geachte recht op privé- en/of gezinsleven, ziet de Raad niet in op welke wijze dit bevel nog moet gemotiveerd worden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissingen zijn genomen terwijl tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond werd verklaard nog een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In geval van uitvoering van de bevelen kan het beroep hangende bij de Raad niet meer effectief zijn waardoor de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM worden geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoekers het recht op leven uit artikel 2 van het EVRM invoeren, maar nalaten aan te tonen op welke manier de bestreden beslissingen verzoekers van het leven zouden beroven. Een loutere verwijzing naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, dat bovendien het voorwerp heeft uitgemaakt van een negatieve beslissing ten gronde alsook de loutere verwijzing naar het feit dat drie leden van het gezin "*zwaar ziek bevonden werden*" volstaat niet om verzoekers' schending van het recht op leven bij terugkeer naar Armenië aannemelijk te maken.

De voorbereidende werken bij artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende: "(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9*ter* om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*" (*Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36*). Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die tegen een beslissing ten gronde genomen met betrekking tot de aanvraag 9*ter* van de Vreemdelingenwet een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekers wijzen op een fundamentele tegenstrijdigheid bij de dienst Humanitaire Regularisaties over het al dan niet bestaan van een systeem van sociale zekerheid in Armenië, aangezien in de beslissing betreffende hun 9*ter* aanvraag wordt gesteld dat er geen systeem van sociale zekerheid bestaat terwijl met betrekking tot een landgenoot wordt beweerd dat er wel een dergelijk systeem zou bestaan, merkt de Raad op dat de kritiek betrekking heeft op de beslissing van 23 juni 2011 die niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige procedure. Deze kritiek heeft geen betrekking op de bestreden bevelen en het middel is in die mate onontvankelijk. Ten overvloede wordt gewezen op de rechtspraak van het EHRM die oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de

levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Aangezien er geen sprake is van een schending van een van de artikelen van het EVRM wordt evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Verzoekers betogen ten slotte dat de bestreden bevelen niet wettig zijn gemotiveerd en dat de 'gevolgen' van deze bevelen het evenredigheidsbeginsel schenden. De Raad stelt vast dat verzoekers het motief, met name dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten: 'verzoekers zijn niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum', niet betwisten. Waar verzoekers menen dat de uitvoering van de bestreden bevelen niet evenredig zijn met het feit dat zij ziek zijn, dient te worden gewezen op de beslissing van 23 juni 2011. De medische toestand van verzoekers werd ten gronde onderzocht in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en er werd geoordeeld dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd ongegrond verklaard. De opgeworpen onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst werd bijgevolg beoordeeld in het kader van hun verblijfsmachtiging om medische redenen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de asielaanvraag van verzoekers negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze vaststelling die niet wordt betwist door verzoekers, volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. De gemachtigde kan op wettelijke basis beslissen om verzoekers een bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat zij illegaal op het grondgebied vertoeven. Een schending van het evenredigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen "*het principe van een goede rechtsbedeling*" en van de zorgvuldigheidsplicht schenden. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN